

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 14. maja 1936

Štev. 19.

Izjava vsak četrtak. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. — Macun Pošte hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Maračnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 60 lir, v Franciji 60 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Maračnina je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razmišljanje

prijateljstvu

Človek misli na zdravje šele takrat, ko ga ni več. Pri vseh dobrih in lepih stvarih se spominja njihove prave cene šele tedaj, ko so že za nami. Ali kdaj razmišljate o svojih prijateljstvih? Tudi prijatelj — pravi prijatelj — je namreč nekaj velikega in lepega, torej stvar, ki ji spoznamo pravo ceno šele tisti dan, ko smo se zavedeli, da smo jo za zmerom izgubili ali zapravili. In šele takrat, ko je že prepozno, se po navadi obrnemo vase in se grenko vprašamo: Zakaj?

Ni je skoraj besede, ki bi jo večkrat imeli v ustih ali na papirju kakor besedo »prijatelj«. Ni je skoraj besede, ki bi jo vedeli ali nevede bolj zlorabljali od nje: doma in v družbi, v politiki in kupčiji — povsod. Kako plehka in obrabljena je postala ta lepa beseda, kako prazen je pojem, ki ga imamo v mislih, ko jo izgovarjamo tja v en dan!

Pravih prijateljev ni, tožijo razočarani ljudje. Dokler se ti dobro godi, se jih ne moreš otežiti, ko si pa v stiski, te nihče ne pozna. In moder pregovor pravi: Bog me varuj prijateljev, sovražnikov se bom že sam.

O takih prijateljih ni kaj govoriti. Če takšne izgubimo, nismo nič izgubili. Hudo je, če izgubimo onega edinega, ki nam ni samo v jeziku, nego tudi v srcu najdražji in najboljši. Onega, ki bi za nas vse storil, ki bi vse dal za prijateljstvo, ker mu je ta beseda med najsvetejšimi na svetu.

Kdor piše in povečuje prijateljstvo, ne more prezreti Dioskurov, dvojčkov Kastorja in Poluksa, sinov boga Zeusa in Leda: bila sta tako rekoč neločljiva, prijateljstvo med njima je bilo tako iskreno in idealno, da je prišlo kot simbol v književnost. Se mnogo lepše in nesebičneje je bilo pa prijateljstvo, ki je družilo dva starogrška modrijana. Saj se spomnite njune povesti:

Damon in Pitija sta živela v Sirakuzah v času, ko je tam tiranoval samosilnik Dionizij Mlajši (okoli leta 350. pred Kristusom). Pitija se je tiranu zameril in leta ga je obsodil na smrt. Izpolnil mu je pa prošnjo, da sme poprej urediti nekatere svoje zadeve; zakaj ponudil se je Damon, da pojde namesto prijatelja v smrt, če njega ne bo nazaj do dogovorjenega dne. Napačil je tisti dan, bližala se je usodna ura. — Pitija pa ni bilo od nikoder. Za je krmik vezal Damona, že je pripravljala sekuro — tedaj je pa planil na morišče pobratim, ves prašen, zasopel in zbit: poslednji trenutek! Tolikšna zvestoba je še tirana ganila: pomilostil je obsojenca in prosil modrijana, naj bi vzela še njega v pobratimijo.

Danes ne živimo več v času, ko bi za izkristaliziranje nesebičnega prijateljstva potrebovali takih tiranov. Zato imamo pa toliko več drugih priložnosti, da z dejanjem pokažemo, koliko smo pripravljeni žrtvovati za prijateljstvo.

Med najbolj vzvišenimi žrtvami, ki jih je zmožno prijateljstvo, je pač zatajitev samega sebe v boju z ljubeznijo. Ne mislimo samo po sebi umjivega umika pred najelementarnejšim čustvom, kar jih more roditi natura. V mislih imamo tako ljubezen, ki jo prijatelja gledata vsak z drugačnimi očmi: kjer vidi eden v njej najvišjo srečo na zemlji, drugi, hladnejši in neprizadeti, pa drven prijatelja v pogubo. Ljudska modrost veleva, da se ne vtikaj v ljubezenske razmere drugih ljudi. Tudi prijatelj ne? Tudi! Tudi edinega in najboljšega prijatelja ne?

Koščljiva stvar! Najbolj poceni stališče je: »Kaj mi bom govoril in svetoval! Saj tako ne bo nič zaleglo.«

Prijateljstvo, ki tako govori, je zelo poceni. Pravi prijatelj je prijatelju dolžan povedati, kako on gleda njegovo strast; dolžan je to svoji vesti, še bolj je pa dolžan visokemu čustvu prijateljstva, ki ga draži z njim. Čeprav bo baš s tem to prijateljstvo najbrže zaigral.

Zgodi se, a redko, da ostane prijateljstvo neokrnjeno: dokaz, da se je svetovalec zmotil. Zakaj, tudi če bo zaljubljenec v svoji strasti hotel slepo udariti po njem, ne bo on a tega pustila. Kajti prava ljubezen in pravo prijateljstvo se ne izključujeta; narobe. In tega se nihče bolj ne zaveda kakor ženska.

Zgodi se, da takšna ljubezen izgubljen prijateljstvo docela izpolni in odtehta. Tudi v tem primeru svetovalec ni imel prav: natura ga je ovrгла. Zaradi svoje nesebičnosti bo izgubil prijatelja. Grenko a pravično: zakaj ljubezen je več od prijateljstva.

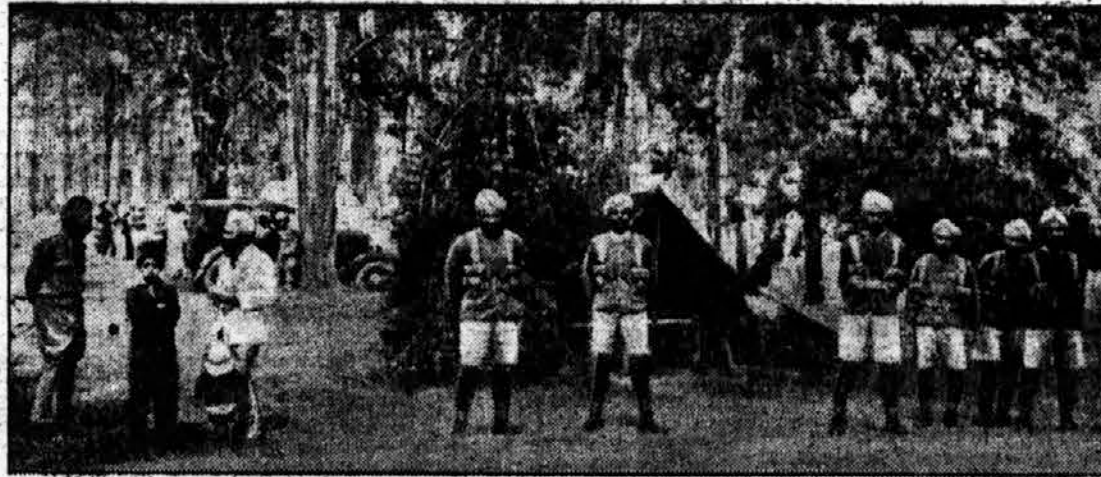
Toda malo je takšnih primerov; le prerado se zgodi, da propade i prijateljstvo i ljubezen. Takšnih katastrof je največkrat kriva ona. O takšni ženski veljajo obrnjene besede sv. pisma: Ljubezen sicer mara priti, a gorje tisti, po kateri je prišla takšna ljubezen.

Ce si si, dragi bratec, s tako nesebično žrtvijo napravil zvestega prijatelja, ti vseeno ni treba biti žal: veliko si izgubil, a ostala ti je vzvišena zavest, da si storil več, kakor terjaja morala od povprečnih ljudi. **Beta.**

Razgled po svetu

Velesile že dobivajo apetit!

Abesinija še ni dobro na tleh, ko velesile že prijavljajo svoje »pravice« do nje. Italija postala drugi rimski imperij. — Socialni eksperiment na Francoskem

V dnevnih strahovladi v Adis-Abebi: Ko je abesinski cesar zbežal iz prestolnice, je dovolil svojemu vojaštvu, da lahko opleni domovanje Evropevc v Adis-Abebi. Ljudje so se tedaj zatekli v angleške varstvo. Naša slika kaže pogled na vrt angleškega poslanstva z zasilnimi stanovanji in šotori za množičevine begunce. V ospredju skupina indijskih strelcev, ki so branili poslanstvo pred napadi podivjane drhali.

Zmagoslavje v Italiji: Z zvonomi in sirenamu se na dan zavzetja abesinske prestolnice spravili Italijani na cesto. Na sliki vidimo množico, ki je napolnila Bonetski trg v Rimu za Mussolinijevoga govora v prazno zmago v Vzhodni Afriki.

Mussolini se zahvaljuje Italijankam: Pri proslavljanju zavzetja abesinske prestolnice na Bonetskem trgu v Rimu se je Mussolini zahvalil tudi Italijankam, ki so dale svoje može in sinove za zmago in pomagale domovini, da je vzdržala tudi v boju proti pankcijam.

Ljubljana, 12. maja

Dogodki zadnjih dni se vrte največ okoli Rima, Abesinije in Zeneve. Italija je kronala svojo zmago v Vzhodni Afriki s proglasitvijo drugega rimskega imperija: osvojeno Abesinijo je Mussolini kratko in malo anektiral, ne da bi se menil za mnenje ostalega sveta, najmanj pa Zeneve; proglasil je italijanskega kralja za abesinskega cesarja, zmagovitega maršala Badoglija za abesinskega podkralja, generala Grazianija je pa povisal v maršala.

To je bilo prvo dejanje po izvojevanju zmagi. Drugo dejanje je kmalu sledilo: Mussolini je odpoklical svojo delegacijo iz Zeneve. 15. t. m. imajo namreč vnovič priti na dnevni red sankcije in vse kaže, da jih ne samo ne bodo ukinili, nego še poostri. Zmagoviti Italiji kajpada ne gre v račune, da bi požirala takšno ravnanje, že zato ne, ker trpi njen ugled; a tudi njeno gospodarstvo ne bi dolgo več zmoglo pritiska sankcij. Zato jih je treba na vsak način preprečiti. Mussolini je pritisnil na prvi gumb: odhod iz Zeneve z grožnjo z definitivnim izstopom iz Zveze narodov.

Najbrže njegova gesta ne bo brez uspeha. Zveza narodov je doživela že toliko porazov, izgubila je že toliko članov, da si ne more privoščiti luksusa, da izgubi še Italijo. Tako računa Mussolini in se nadeja, da se bodo njegovi računi lepo izšli.

Abesinija še ni vsa na tleh, pa se že priključajo dične velesile, ki bi rade dobile svoj delež. Francozi so prvi priglasili svoj apetit; gre jim baže po pogodbi. Angleži kajpada ne bodo smeli dolgo zaostati, in najbrže tudi Nemci ne bodo mirno gledali, kako se drugi tepó za mrtvaka. Takšna je morala diplomacije velesil: najprej se dela pošteno in nesebično, ko je žrtev na tleh, se pa vsi stepó, kdo bo prvi pri delitvi plena.

Italijani se bodo seveda sklicevali na pravico zmagovalca, to je na pravico močnejšega. In ker pač nobeni velesil ne pride na um, da bi se spuščala z zmagovito Italijo v boj, če se ni že prej, ko je bila italijanska zmaga še problemska, bi človek rekel, da bo Italija tudi diplomatsko bitko dobila. V teoriji vsekako; v praksi je pa stvar takšna, da Italiji manjka denarja za civiliziranje nove kolonije in bo že zato morala če ne že danes, pa pozneje, pristati na take ali take teritorialne koncesije. Temu se reče v diplomatskem jeziku »korigiranje mej«.

V kolikor niso politični duhovi zapojeni z abesinsko zadevo, se utegnejo te dni ukvarjati le še s Francijo. Tamkaj se namreč pripravljaja velik socialni eksperiment; črnogledi politični preroki zato kar tekmujejo med seboj, kdo bo Francijo prej spravil v 100%no rdečkarstvo in s tem v popoln polom.

Tako govore in napovedujejo najrajši prav tisti ljudje, ki v isti sapi očitajo Francozom — ne čisto brez vzroka! — gospodarsko sebičnost in kapitalističnega duha, da ga je takšnega še pri Zidih težko dobiti. Mislimo, da nam zato ni treba na dolgo in široko dokazovati, da se socialnega prevrata velikega sloga na Francoskem ni bati — vsaj v doglednem času še ne. Če bodo socialisti, ko pridejo na vlado, malo prezračili politično zatohlost, pa menda tudi ne bo v škodo — ne Franciji ne ostali Evropi.

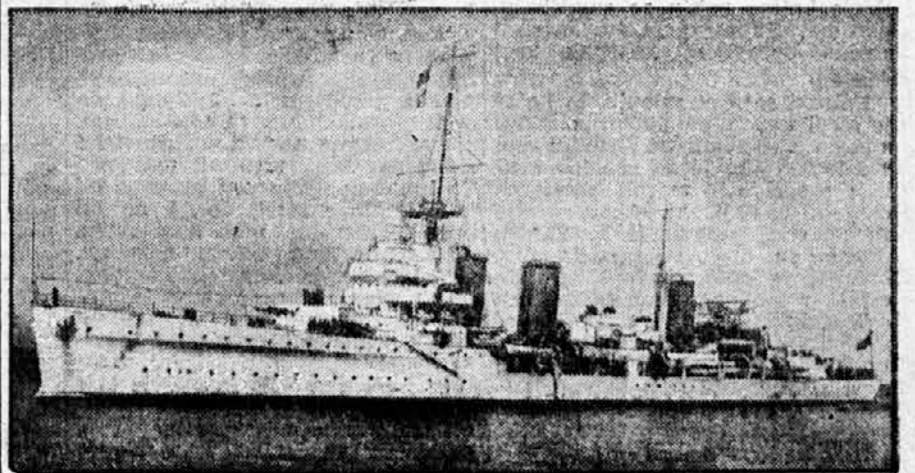
1. junija se začne francoski »eksperiment«. Do takrat mora po ustavi Sarraut odstopiti. Ali pride na njegovo mesto Léon Blum sam ali Daladier? Socialist ali radikal? Vseeno: rdeča sta oja. **Observer.**

Italijanski guverner za Adis-Abebi: Maršal Badoglio je imenoval rimskega guvernerja Bottalja za civilnega guvernerja v Adis-Abebi. Bottal se je udeležil abesinske vojne kot prostovoljec in je vkrakal v abesinske prestolnice na čelu italijanskih čet.

Spodaj:

Angleška križarka »Enterprise«. Na njoj se je pobežal abesinski cesar Haile Selasi odplaval iz francoskega pristanišča Džibuti najprej v Hajfo, od ondod pa v Jeruzalem. Vozil se je v strogem incognito.

GROZE

10 UR

iz dnevnika nekega kriminalnega komisarja

3. nadaljevanje

»O tem prav nič ne dvomim, vendar se rajši zanesem na svoje lastne moči. Moj sklep je storjen: na ladjo pojdem! Samo da bi se pred odhodom rad malo približe seznanil s tem fantom, z Lino Mormonom. Saj mu je tako imel, ne?«

»To zadovoljstvo vam lahko priiskr-bim. Samo malo potrpite.«

2. Slaniki s paprično omako

Predem je bila ura okoli, je bil Lino Mormone že aretirani. Ko so ga peljali v šefovo sobo, se je delal popolnoma mirnega in se je celo smehljaj. Toda nemirno švigajoče oči in trzanje mišic na njegovem obrazu so izdajale strah.

»Morda bi nam povedali, o čem ste predvčerajšnjim govorili s svojimi gosti?« je vprašal Gaetano Borgi.

V Linovih očeh se je zabiskal ogenj, a se je takoj spet utrlil. Slutil je že, da ga je izdala njegova prejšnja prijateljica.

»Predvčerajšnjim sploh nisem imel obiskov,« je odgovoril.

»Kaze, da imate kratek spomin. Potrudite se malo in pomislite. Stirje so bili. Moji agenti so jih videli, ko so odhajali od vas.«

Lino Mormone se je škodoželjno nasmehnil in zasikal med zobmi:

»Zakaj jih pa niste aretirali, če so se vam zdeli sumljivi?«

»Saj so že aretirani in smo jih pravkar zaslislali. Zdaj ste pa vi na vrsti. Pozneje bom primerjal vašo izpovedbo z njihovimi.«

Spet se je v Mormonovih očeh hudobno zaskrilo, kakor pri zverini, ki je padla v past.

»Predvčerajšnjim nisem imel gostov in sploh ničesar ne vem,« je srdito zagodrnjal.

Gaetano Borgi mu je zadal še par vprašanj, toda odgovorov ni dobil. Očividno je bil Mormone sklenil molčati.

»Že vidim, da ne spadate med blebete,« je rekel Borgi s porogljivim nasmehom. »Toda sredstvo poznam, ki vsakomur jezik razveže.«

»Če dovolite vprašanje: kakšno sredstvo?«

V glasu Lina Mormona je zvenel samozavesten izziv.

»O pravem času boste izvedeli, kakšno — morda že prav kmalu.«

Aretiranca so odpeljali. Borgi je poklical upravitelja zaporov.

»Kmalu vam bodo pripeljali novega gosta. Lino Mormone mu je ime in se dela gluhomemega. Dajte mu dieto številka dve. To mu bo razvezalo jezik.«

»Se bo zgodilo?«

Borgi je položil slušalko nazaj.

»Kakšna dieta je to?« je vprašal Dorner.

Borgi je prekanjeno pomežiknil z očmi.

»To so nekatere posebno pikantne jedi: hudo soljeni slaniki s paprično omako, slana oljka in podobne reči...«

»Razumem: in niti požirka vode, ne?«

»Niti kapljice.«

»A to je vendar brezsrčno! To se pravi trpinčiti ljudi!«

»Tudi mafija ne pozna usmiljenja. Mi se borimo z istim orožjem. Oko za oko...«

Dorner je vstal in vzel klobuk.

»Za odhajate?«

»Da, nekaj stvari bi še rad uredil. Škoda da je mož tako zapet. Na žalost ne morem čakati, da bo dieta obrodila sadove. Če bi pa spregovoril in kaj važnega povedal, vas prosim, sporočite mi brezžično na 'Santo Margherita'.«

»Bodite brez skrbi.«

»Torej do svidenja?«

»Do svidenja! In mnogo sreče...!«

»Santa Margherita' je bila že odplula iz pristanišča in voda se je penila pod njenimi vijaki, ko je kapitan opazil, da se bliža neki motorni čoln in daje signale.

»Stoj!« je zapovedal kapitan.

Stroji so zavrli. Ko je motorni čoln dohitel parnik, se je Dorner zavijetil na spleteno lestev in naglo in ročno splezal na ladjo.

»Vi ste že drugi, ki smo morali zaradi njega ustaviti,« je nejevoljno zagodrnjal kapitan Domenico Campo, ko je Dorner stopil k njemu na poveljniški mostič.

»Kdo je bil pa prvi?«

»Neki starec. Ze čez dan si je bil naročil kabino, prišel je pa šele, ko smo že odpluli.«

Kapitan je govoril z nabranimi obrvmi. Bil je slabe volje. Zakaj danes je bil petek in še trinajsti povrh. Takšne dni ni rad šel na pot. Najrajši bi bil odgojil odhod do drugega dne. Toda v pristanišču so se smejali njegovi praznovernosti in so zahtevali, da mora 'Santa Margherita' še danes na pot.

Kapitanovo razpoloženje se je še poslabšalo, ko je slišal, da je Dorner detektiv. Naj vrag vzame to nadlego!

Tri tajne policiste ima tako že na ladji, čemu mu bo zdaj še četrti? Najbrže ta gospoda ne ve, kam bi s časom, in si izmišlja vse mogoče, da ima pretvezo za takšen izlet po morju...

Porogljivo se je zasmejal, ko mu je Dorner povedal, da grozi 'Santi Margheriti' nevarnost.

»Kakšna nevarnost? Odkod?«

»To se bo že še o pravem času pokazalo. Za zdaj vemo samo to, da pripravljajo atentat na ladjo.«

»Čenče!«

»Ali se še spomnite, koliko ladij se je zadnje čase potopilo?«

Kapitan je nebržito mahnil z roko.

»Bog je usmiljen. Ne ladij ne posadki se ne bo nič pripetilo. Če je pa 'Santi Margheriti' namenjeno, da se potopi, je ne bo rešila kriminalna policija vsega sveta.«

»Da.«

»Zakaj se pa potem ne pelje z osebnim parnikom?«

»Kako naj vem! V pristanišču so mi rekli, da je zanj naročena kabina šte. 2. Drugega ne vem ničesar. Zakaj se tako zelo zanimate zanj?«

»Saj se ne samo zanj. Rad bi spoznal tudi vse druge popotne tovariše.«

Kapitan se je porogljivo nasmehnil, kakor češ: »Že razumem, sledov iščeš za divjačino.«

Ko je Dorner odhajal s poveljniškega mostiča, je na stopnicah trčil ob neko deklo, ki je hotela stopiti na prosto. Umaknil se ji je. Temnilo se je že in v somraku mu je bilo težko spoznati njen obraz: Dorner je videl le eno: da ima velike, lepe oči in gladko počesane črne lase, ki so obdajali njeno glavo tako na tesno, kakor čelada.

Na hodniku, ki je držal h kabinam, je bilo še temnejše kakor na palubi. Dorner je mogel le počasi naprej; moral je tipati po stenah kakor slepec. Zdajci se je spomnil, da ima s seboj žepno svetilko. Potegnil jo je iz žepa in posvetil po vratih.

»Prvi častnik — »Drugi častnik — »Mehanik — je bral na kabinah, ki je šel mimo njih.

Zarek električne svetilke je švignil dalje in obstal na vratih, kjer je bila napisana številka 2. Dornerjeva kabina je bila koj zraven: imela je številko 1.

Dorner se je ustavil pred vrati kabine šte. 2. Utrnil je svetilko in pritisnil ušesa na vrata ter prisluhnil. Slišal ni ničesar. Sklonil se je in pogledal skozi ključavnično luknjo.

V kabini je bilo temá.

Prijel je za kljuko in jo rahlo pritisnil navzdol. Vrata so se odprla.

Iz teme je zaslišal neprijazen glas: »Kdo je?«

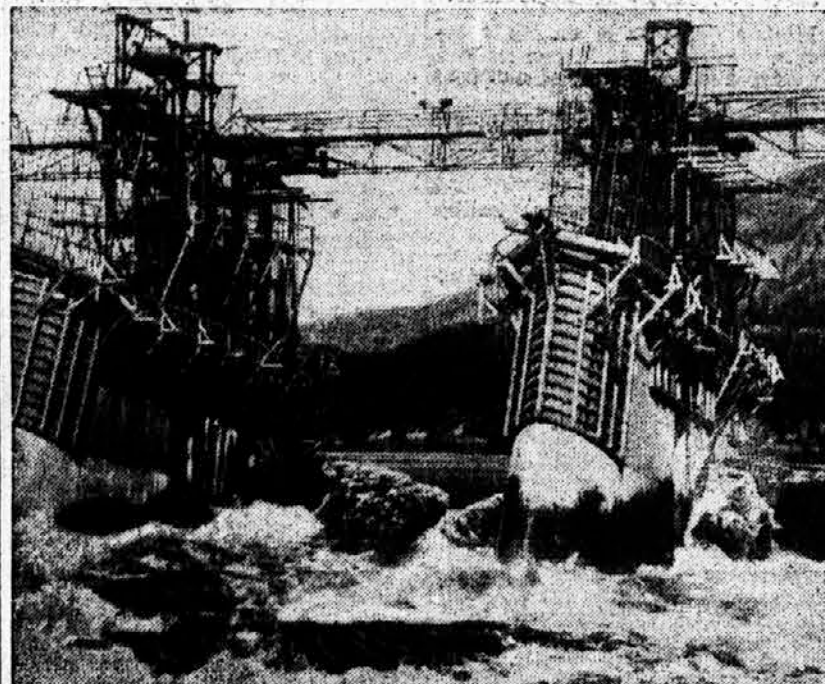
Dorner je pritisnil na gumb in električna svetilka je osvetlila nekega starega, ležečega na postelji. Z naglim in silovitim gibom si je pokrtil oči z roko, kakor da bi si jih hotel zavrovati pred nenadejano jarko lučjo. Toda Dorner je vzlic temu videl te oči.

Videl in spoznal...

To so bile iste oči, ki so ga bile gledale iz Garibaldijeve slike v 'Albergu Paradisu' tisto strašno noč, ko je mislil, da bo od groze zblaznel. Iste črne svetilkajoče se oči, ki so ga bile takrat hipnotizirale in ohromile njegove gibe.

Salove oči...

»Oprostite... zmotil sem se v vratih... mislil sem, da je to moja kabina...« je zamrmral Dorner.

Povodnji v Združenih državah se zmerom ni kence. Posebno huda je divjala reka Columbia-River. Nekaj na pol dograjen jez se voda skoraj popolnoma uničila. Le most je še ostal, spodnji stroj se valovi izpodjedli in odnesli s seboj.

Bil je ne samo praznoveren nego še trmast povrh in fatalist. Dorner je sprevidel, da bi bilo jalovo prerekali se z njim.

»Kje je potnik, ki je prišel pred menoj?«

»V svoji kabini.« Kapitan se je nasmehal. »Cudak je ta starec. Le v karikaturah sem videl podobne. Temne naočnike ima, šal okoli vratu, gumaste čevlje in dežnik. Človek bi skoraj mislil, da se odpravlja na severni tečaj. Da ste ga le slišali, s kakšnim svetim strahom me je izpraševal, kakšno je morje. Bolj ko smrti se boji morske bolezni. Hahaha! Najbrže že leži na postelji in se pripravlja na najhujše.«

»Kako se piše?«

»Tega se pa ne spomnim. Nekakšno špansko ime ima. Drugi častnik je pregledal njegov potni list in je povedal, da je neki znamenit učenjak, ki ga pošilja univerza iz znanstvenih namenov v tujino. S seboj ima velike ročne kovčge in jih je lastnorčno nesel v svojo kabino. Bal se je, da mu ne bi mornarji pokvarili dragocenih aparatov, ki jih ima spravljene v njih.«

»Ali je namenjen v Honolulu?«

Stari je nekaj nerazumljivega zamomljaj, ne da bi bil umaknil roko z oči. Dorner se je obrnil k vratom, neprestano se opravičevaje.

»Zdaj sva se torej srečala, signore Sala, in še mnogo prej kakor sem pričakoval,« si je dejal Dorner in zaprl vrata.

Počakal je še nekaj sekund. In spet ga je obšel tisti občutek, ki ga je prevzel vselej takrat, kadar je imel opravka z nevarnim nasprotnikom...

3. Kapitanov radio

Drugi dan Sale ni bilo na palubi, čeprav je bilo morje popolnoma mirno in nebo jasno ko ribje oko. Dorner ga tudi pri jedi ni videl; povedal so mu, da mu je steward prinesel zajtrk in kosilo v kabino.

»Bolaj je,« je rekel steward drugemu častniku.

Dorner je šel nekajkrat mimo kabine šte. 2, se ustavil pri vratih in pogledal skozi ključavnično luknjo. Sala je ležal na postelji in čital neko knjigo. Sivi lasje njegove lasulje so bili razmršeni. Njegov obraz je bil rumen ko vosek. Črno so se lesketala okrogla stekla njegovih naočnikov.

Čez dan se je Dorner seznanil z vso posadko. Častnika in mehanik so ga manj zanimali kakor mornarji. Instinktivno je bil takoj izsledil med njimi tiste, ki so jih bili šele dan pred odhodom najeli v pristaniških krčmah. Kadarkoli je šel mimo njih, vselej je čutil, kako se upirajo v njegov hrbeł njihovi nezaupni in sovražni pogledi. In kadarkoli se je nepričakovano obrnil, vselej je pogledal vstran ali pa sklonil glavo. Najbrže so bili že izvedeli, kdo je. Morda je kapitan povedal kateremu častniku, le-ta je pa zinił v razgovoru z mornarji. Njegova skrivnost torej ni bila več skrivnost.

Ko se je šel Dorner sprehajati po palubi, je spet zagledal ono deklico, ki jo je bil prejšnji dan srečal na stopnicah poveljniškega mostiča. Bila je še zelo mlada in njen podolgovati obraz se mu je zdel nežen kakor da bi bila še otrok.

Bila je v družbi svojega brata, stiriinajstletnega dečka, ki ji je bil zelo podoben. Ležal je pokrit z odejo v ležalniku in je bil videti bolan. Sestra si je z materinsko skrbjo in nežnostjo prizadevala z njim. Nosila mu je pižame, mu venomer popravljala odejo in ga skušala z veselimi kramljanjem raztrsteti; toda vse njeno prizadevanje je pričaralo na dečkov obraz le slaboten in bolesten nasmehček.

Po kosilu ga je kapitan seznanil z njima. Dornerju je zlasti ugajalo njeno ime Gianina; ker se je popolnoma ujemalo z njenim žlahtno oblikovanim obrazom in njenim melodičnim glasom.

Posebno ljubka je bila njena plahost. Ko jo je Dorner zaradi nečesa pohvalil, so se njena bleda lica pobarvala nežno kakor v žarku vzhajajočega solnca in sramežljivo je pobesila oči.

Med pogovorom je Dorner izvedel, da je šla z bratom na to potovanje po nalogu zdravnikov. Zapisali so dečku dolgo vožnjo po morju, ker so si od nje obetali naglejšega in korenitejšega uspeha kakor od drugih zdravil. Tudi je Dorner izvedel, da sta Gianina in njen brat široli brez očeta in matere in da nimata žive duše na svetu razen strica kapitana; on se je bil tudi nesebično zavzel zanju.

Skoraj čeli dve uri se je Dorner razgovarjal z njima in čas mu je minil, kakor bi trenil. Ostal bi bil še dalje pri njima, toda prišel je kapitan in ga je odpeljal s seboj v svojo kajuto, da se mu pobaha s svojim radijskim aparatom.

Ta radio je bil njegova edina strast. Napravil si ga je bil sam; na njem ni samo sprejemal, temveč tudi oddajal. Ves svoj prosti čas je posvetil radiu.

Od ponosa in veselja je zardel, ko mu je Dorner pohvalil aparat; začel je pripovedovati, koliko časa in denarja ga je stal. Toda zdaj je vse to pozabljeno.

»Noben tovarni parnik nima takšnega aparata,« je vzkljknil in se samozavestno izprsil.

Dorner se je po prstih vtihotapil h kabini šte. 2 in je pogledal skozi ključavnično luknjo. V kabini je vladal sonrak. Zavesa pred malim okencem je bila zastrita, vzlic temu je razločil Salo. Stal je obrnjen s hrbtom k vratom in se sklanjal nad dolgim in ozkim kovčgom, ki ga je imel na postelji pred seboj.

Ne da bi bil odvrnil pogled od ključavnične luknje, je Dorner tiho potrkal na vrata. Videl je, kako se je Sala zdrnil, naglo zaklenil kovčeg in se prestrašeno obrnil.

Dorner je še enkrat potrkal.

Sala je vzel kovčeg s postelje in ga porinil pódnojo. Potem se je vlegel in se zavil do ušes.

Dorner je v tretje potrkal.

»Kdo je?« je nejevoljno zamomljaj Sala, kakor da bi se bil pravkar prebudil iz sna.

»Povedali so mi, da ste bolni, in sem vam hotel pomagati,« je odgovoril Dorner skozi vrata.

»Pojdite k vragul Zdravnikov ne potrebujem!« se je razsrdil Sala. »Pustite me pri miru!«

»Saj nisem zdravnik. Le kapitan mi je pravil, da se bojite morske bolezni. Zato vam prinašam neke prav posebne čudovite kapljice, ki vam...«

»Popijte svoje kapljice sami!« mu je srdito skočil Sala v besedo. »Saj to je nezasišano! Komaj se mi je posejčilo zatisniti oči, pa me že prihajajo dramit... Pritožil se bom!«

Govoril je z užaljenim in bolestim glasom bolnikov.

Dorner je odšel in se vrnil v svojo kabino. Le tenka lesena stena ga je delila od Sale. Temeljito si jo je ogledal in iskal špranje, da bi skoznjo nadaljeval svoje opazovanje.

Toda našel ni ničesar. Ni mu kazalo drugega kakor čakati, dokler ne bo Sala odšel iz kabine. Takrat bi lahko neopazno izvrtal luknjo v steno.

Dorner je stopil k oknu in pogledal na morje, krvavordeče ozarjeno v zahajajočem solncu. Mislil je na to, kako se je Sala pri njegovem trkanju na vrata zdrnil in hlastno zaprl kovčeg. Le kaj ima v njem?

O, če bi Dorner hotel, bi lahko tisti trenutek vdrl v Salovo kabino in si ogledal njegov kovčeg. A kaj potem, če ne bi bilo v njem nič sumljivega? Doživel bi sramoto, da bi se izlepa ne opomogel od nje. Takšne neprevidnosti si ne bi več do smrti odpustil.

»Potrpiljenje!« si je rekel. »Potrpiljenje!« Toda ni mu bilo lahko dobiti spet samega sebe v oblast...

Tisti večer je poklical kaznilniški upravitelj šefa kriminalne policije in mu sporočil, da mu misli Lino Mormone nekaj važnega povedati.

»Torej je dieta šte. 2 vendarle delovala in celo hitreje, kakor sem pričakoval!« je zmagoslavno vzkljknil Gaetano Borgi.

Toda motil se je! Lino Mormone se solnega slanika in kislih oljk, ki so mu jih prinesli za zajtrk in večerjo, sploh dotaknil ni. Odločen je bil rajši umreti kakor prestajati takšno trpinčenje. Nekaj drugega mu je razvezalo jezik: na poti v zapor mu je bil neki kriminalni uradnik povedal, da bodo zašilj tudi njegovo 'prijateljico', rdečo Marijo, če bo še dolgo ostal tako zakrknjen. Ta misel mu vseh teh šest in trideset ur, ki jih je preстал sam v celici, ni dala miru. Njegove prve besede pri Gaetanu Borgiju so veljale njej:

»Če mi daste častno besedo, da boste Marijo pustili pri miru, bom povedal vse po pravici.«

»Dam vam besedo.«

»In ne bo nihče nikoli izvedel mojega izdajstva?«

»Nihče. Nikoli.«

»Sicer pa ne uararam imeti opravka s to tolpo. Saj sem se tudi uprl in nisem hotel iti z njimi.«

»Vem.«

»Kdo vam je to pravil?«

»Tu sprašujem jaz in ne vi,« ga je zavrnil Borgi.

Lino Mormone je obupno mahnil z roko.

»Tudi prav! Izprašujte!«

»In boste po pravici povedali?«

»Kakor pri spovedi. Samo obljubiti mi morate, da me boste izpustili, kakor hitro pride moja nedolžnost na dan.«

»Za zdaj vam ne morem sploh ničesar obljubiti.«

»V tem primeru bi dal tem krajem za zmerom slovo. Svet je velik. Povsod bom lahko našel miren prostorček zase. Začel bi novo življenje...«

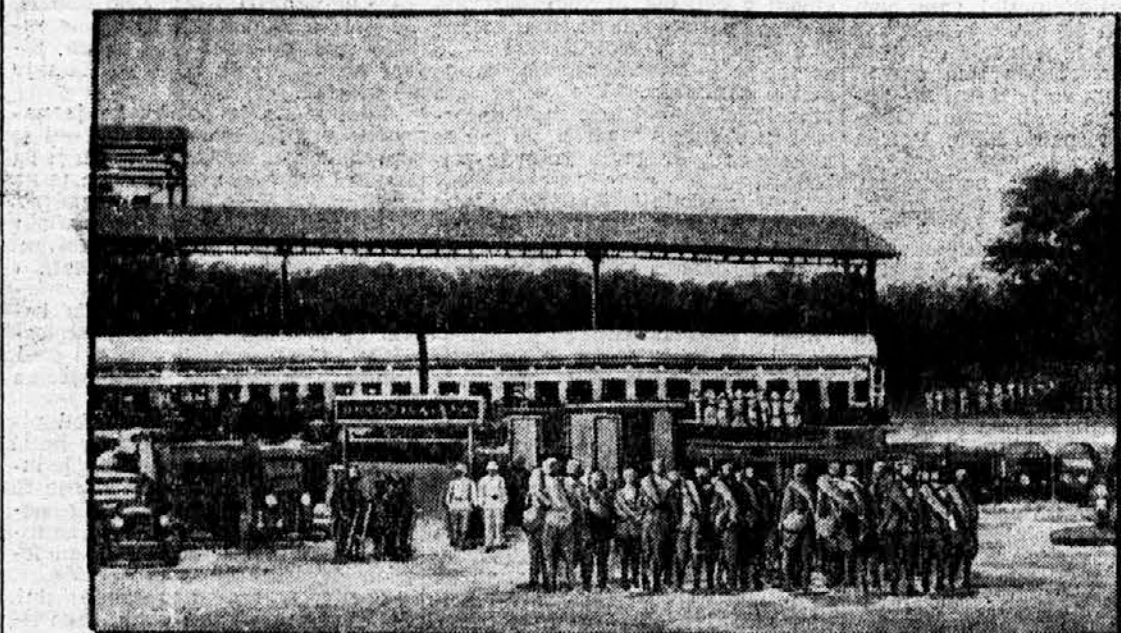
»O svojih sanjah mi boste pozneje pripovedovali, če vas bo volja. Zdaj mi pa povejte, kaj so vam predlagali vaši tovariši.«

»Da naj grem z njimi na 'Santo Margherita'.«

»Čemu?«

»Da jo potopimo. Govorili so o peklenskem stroju, ki ga bodo...«

Prvi brežični prenos fotografije iz Džibutija v Pariz: Slika kaže prihod neguša Mateja Selasija v francoskem pristanišču; razdalja, ki so jo brežični valovi morali prenesti, znaša 5000 km. — Na sliki vidimo abesinskega cesarja v družbi francoskega guvernerja čeba v beli uniformi. V ozadju belo lakirani neguše posebni vlak. V ospredju oddelek senegalskih strelcev, ki so odmlajotemu vladarju izkazali vojaško čast.

Prvi brežični prenos fotografije iz Džibutija v Pariz: Slika kaže prihod neguša Mateja Selasija v francoskem pristanišču; razdalja, ki so jo brežični valovi morali prenesti, znaša 5000 km. — Na sliki vidimo abesinskega cesarja v družbi francoskega guvernerja čeba v beli uniformi. V ozadju belo lakirani neguše posebni vlak. V ospredju oddelek senegalskih strelcev, ki so odmlajotemu vladarju izkazali vojaško čast.

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in lepa

Mišičasti kolki

Večina žensk premetava svoje kolke, opleta z njimi; tudi če so mršave. Ker nimajo moči v njih: to posebno opazijo, kadar gredo na smuk.

In vendar ni nič težkega okrepiti mišice na kolkih. Povedala vam bom vaja od silne preproste vajo — vajo, ki je ženske samo zato ne cenijo dovolj, ker je ne znajo prav izvršiti.

Poenite in potem vstanite. Stavim kaj, da boste vstale tako, da boste zadnjico odrinile navzgor; takšna vaja skoraj nič ne zaleže. Narobe, suniti morate zadnjico naprej, tako da se vzdignete zgolj s silo svojih kolkov. Poskusite! Ali vidite razliko?

Delajte vajo tako, da se gledate v profilu pred ogledalom. Kaj hitro boste opazili, da je nepravilno izvedena vaja na moč nelepa, medtem ko navpravi korektna izvedba zelo ljube vtis: telo se razširi in preide iz oblike črke »S« v obliko polkroga.

Napravite to vajo dvajsetkrat vsako jutro; boste videli, kako močne pa hkratu drobne kolke boste dobili!

Irène Consellière

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Nedelja: Zvrta bržola s sardinim nadevom, pražen krompir, savarin.

Ponedeljek: Juha iz zelene, s hrenovkami, krompirjevi valjanci s kompotom od suhih sliv.

Torek: Zdrobova juha, palačinke s špinacnim nadevom.

Sreda: Vranični cmoki* z zeleno solato, mlečni riž z ribezovo polivko.

Četrtek: Krompirjeva juha, pražene ledvice s kruhovimi cmoki.

Petek: Krompirjevi zrezki, mešana solata, kruhov narastek.

Sobota: Goveja juha z vlivanci, govedina, krompirjeva kaša s špinaco.

Jedilni list za premožnejše

Nedelja: Jetrni riž v goveji juhi, telečja pečenka v srajci*, špinaca, riž, orehov puding.*

Ponedeljek: Goveja juha s fridati, govedina s kuhano solato, pečen krompir, piškoti s šodojem.

Torek: Goveja juha z mozgovimi cmoki, kotleti s kumno, rezanci, prihka jabolčna pogača.

Sreda: Smetanova juha, pražen priljelc, dušen riž z graham, rižev narastek s čokoladno polivko.

Četrtek: Krompirjeva juha s popraženim korenjem, telečja obara s kruhovimi cmoki, palačinke.

Petek: Grahova juha, pečena riba, krompir, zabeljen s peteršiljem, sirovi cmoki.

Sobota: Juha iz prekažene svinjine, svinjina z zeljem in praženim krompirjem, kuhan orehov zavitek.

Recepti za jedi

označene v jedilnih listih z *

Savarin

Iz 30 dkg moke, 2 rumenjakov, 8 dkg sladkorja, 10 dkg presnega masla in 2 dkg pretlačenega kvasa, ki smo ga pristavili v mleku, napravimo mehko testo, ga dobro stolčemo, potem mu pa primešamo sneg iz dveh beljakov in ga denemo v dobro omasleno in pomokano pekačo za šartelj. Ko testo vzide, ga pečemo 1 uro v pečnici. Še vročo jed polijemo s takimle sokom: 2 limoni iztisnemo, dodamo temu soku 30 dkg sladkorja, 1/4 l rumu ali domače slivovke, nekaj žlic vode, po okusu tudi nekaj žlic malinovca ali ribezovega soka. Takoj ko izlijemo sok na močnatost jed, jo izvrnemo in denemo v luknjo na sredini vkuhanu sadje, ki smo mu primešali nekoliko slivovke.

Vranični cmoki

1/2 kg vraniče na drobno narežemo, jo zmeljemo na strojček, potlej pa prepražimo na mozgu drobno sesekljano čebulo, dodamo sesekljan zelen peteršilj in vraničo ter pražimo dalje. Kakopak vse skupaj tudi solimo in popramo. Potem vzamemo jed s štedilnika, ji primešamo 2 jajci in maslene cmočke. Maslene cmočke pripravimo iz 4 dkg masti, 2 jajčk, malo soli, 30 dkg moke in toliko mleka, da dobimo lahko testo. Iz tega testa zajemamo z žličko cmočke, jih prekuhamo v kipeči vodi — in jih potem vmešamo med vranično zmes.

Telečja pečenka v srajci

1 kg telečjega pleča nataremo s soljo in poprom, ga položimo v pekačo in polijemo z razbeljeno mastjo. Medtem ko se pečenka peče, jo večkrat polijemo z vodo in z lastnim sokom. Čez kakšno uro se pečenka omeleča. Medtem pa pripravimo iz 25 dkg moke in 20 dkg presnega masla, nekoliko soli, 1 beljaka in malo kisa masleno testo, in sicer tako, da zgetemo iz presnega masla in 11 dkg moke masleno kepo, ki jo pustimo počivati, medtem ko zgetemo iz ostalih stvari dobro testo za zavitek. To testo razvaljamo, položimo nanj masleno kepo in jo ovijemo s testom. Potem razvaljamo vse to še enkrat, spognemo testo skupaj in ga pustimo 20 minut počivati. Nato testo spet razvaljamo in ga spet spognemo; to ponovimo še enkrat ali dvakrat. Po zadnjem valjanju namažemo testo z rumenjacom in položimo nanj ohlajeno in na kose zrezano pečenko. Med kose mesa namažemo ta nadev: 20 dkg vložnih gobc popražimo na presnem maslu s sesekljano čebulo in peteršiljem vred, malo ohladimo, potem pa primešamo sol, poper in 2 celi jajci.

Naposled zapognemo testo čez pečenko, ga pomažemo z jajcem, potresemo z nastrganim bohinjiskim sirom in položimo jed v pečnico; tam jo pečemo tako dolgo, dokler ni testo pe-

čeno. Potem razrežemo ovito pečenko na rezine in jo polijemo s preostalom sokom pečenke.

Orehov puding

14 dkg presnega masla dobro spenimo, po malem vmešamo 8 rumenjakov, 14 dkg zmletih orehov in 14 dkg sladkorja. Potem vmešamo še 1 žlico vanilijevega likerja ali dobre domače slivovke, naposled pa trd sneg iz 6 beljakov. To zmes denemo v omaslen in z drobtinami potresen pudingov lik in jo kuhamo picle pol ure v sopari. Pripravljen puding serviramo z vinskimi šodojem ali pa z vročo ribezovo polivko.

Atenski župan Kotzias je šel na potovanje po Nemčiji. Na sliki: prihod v Berlin.

Naravna in umetna nega ženske lepote

Današnji čas je v mnogem izpremenil način življenja sedanjega človeka. To vidimo zlasti pri negovanju ženske lepote.

Zato priobčujemo ponatis iz članka, ki ga je napisal škof dr. Gregorij Rožman lani v »Slovencu«; v njem popisuje, kako so Američanke glede kozmetike zašle na popolnoma krivo pot, zato jih naš ženski svet ne sme poznamati. Ta del članka se glasi:

Amerika je mlada dežela brez dolge tradicije, a navzela se je že tudi slabih evropskih navad. Kar začudil sem se, ko sem tudi tu zagledal »poslikano in napudrane« ženske. Celo šolska dekleta imajo že ponekod poslikane ustnice. Škoda zanje! V vesel pouk sem jim pripovedoval tole resnično dogodbo:

Ko so prišle prve slovenske usmiljenke v Beograd, so jih beograjske gospe občudovale, kako imajo nežno, belo in rdečo kožo na obrazu, in so bile prepričane, da imajo kakšno skrivno mažo, za katero pa drže recept tajno kakor trapisti svoj liker. Na vse načine so skušale zvedeti to tajnost, ponujale so tudi denar — vedele so pač, da se danes s takim »mazanjem« najbolj gotovo kaj doseže. Nikakor niso hotele verjeti sestram, da ne uporabljajo prav nenobnega kozmetičnega sredstva. Vprašale so vedno razočarane odhajale. Pa pride nekega dne

gospa daleč z dežele in prosi prednico sestro Marjeto, naj ji razodene skrivnost, in prosi, da ima domačo hčerko edinko, ki je zdaj se nežna ko roža in bi ji rada ohranila tako cvetoča lica. Prednica se takl materinski prošnji ni mogla ustavljati ter je skrbni materi zaupala tajni recept, po katerem si sestre dolga leta, tudi tja mimo življenjske pomladi, ohranijo nežno, mehko in cvetočo kožo na obrazu in rokah: »Vaša hčerka naj vsako jutro vstane ob štirih, se poleti in pozimi umiva le v mrzli vodi in za toaletno milo naj rabi samo tisto, ki je na njem jelen in ime »Schicht.« Mati pa ni hotela verjeti ter je žalostna odšla, češ: »Ti nočeš po resnici povedati.« Pa je vendar samo resnico povedala. Koža ostane najlepša, če jo samo očistiš z vodo, sicer pa lepo pri miru pustiš. Vsaka koža, ki jo obdeluješ, četudi z najmilejšimi mazami, postane polagoma usnje. Svetujem torej vsem slovenskim dekletom v Ameriki in doma, da vržejo razne »stifte« in pudre na smetišče ter se oprimejo preizkušene recepta sestre Marjete!

Angleži

Napisal Mark Twain

Ljubil jo je in ona je njega ljubila. Vprašal jo je, ali ga ljubi. Odgovorila mu je: »Da.« Teda j sta se vzela in odšla na ženitovanjsko popotovanje.

Na voznji je pa vlak trčil v drugega in mlada žena je postala žrtev nesreče. Pred smrtjo je pa še enkrat odprla oči in rekla: »Moj Bog, Johnny, kolikšna nesreča!«

Nekaj dni nato si je zapisal v svoj dnevnik: »Uboga Mary! Pokoj njeni duši! Toda s takšno klepetuljo tako ne bi bil srečen.«

Lord F. je bil na kosilu. Njegova žena mu je sedela nasproti. Ravno je hotela nagniti kozarec, ko je kriknila in padla po tleh. Poklicani zdravnik je ugotovil kap.

Zvečer je rekel lord F. svojemu sinu:

»Zaupati ti moram družinsko skrivnost. Tvoja mati je bila Američanka. Sodim, da si medtem že sam dognal njeno poreklo. Prava Angležinja se ne bi bila nikoli tako izpozabila, da bi si kaj takega dovolila pri kosilu.« (SK)

Trgovčeva naštevanka

(vk) Praga, aprila

V Zlino izhaja Bačev časopis »Pionir«. Te dni je neki H. Rabl priobčil v njem več tehtnih življenjskih resnic. Najvažnejše naj posnamemo še mi:

Prodajati na večmesečni kredit, se pravi: odpovedati se naglemu prometu in velikemu zaslužku.

Od dobre ideje enega samega trenutka utegneš živeti dvajset let.

Če ne boš ti kupil pri pravem viru, bo pa konkurent.

Cim večkrat boš razmišljal o bankah, tem manjkrat si boš pri njih izposodil denar.

Tudi če ti kupčija cvete, se s tem ne bahaj. Kajti samo druge dražiš, da začno kopirati tvoje blago.

Izdelovati je lahko, prodati pa težko. Zato prinesi novosti na trg!

Ne sodi ljudi po zunanosti, ki pridejo k tebi; zakaj fino angleško blago je dostikrat bluf.

Če so ti ljube tvoje cene, se varuj velike zaloge, ker jih tišči k tlom.

Najboljša šola za trgovca je podjetje, ki nima pravega vodstva.

Preden si vzameš družabnika, premisli še enkrat temeljito, ali si s svojimi silami res že pri koncu.

Pri kupčiji je kakor v zakonu: ena sama nekorektnost lahko za zmerom podre zaupanje vate.

Trgovec, ki igra na borzi, se prav nič ne razlikuje od delavca, ki v soboto zapije svojo mezdno.

Če je tvoja trgovina skromna, bodi ti še skromnejši.

Ne gre tistemu najbolje, kdor vse ve, nego tistemu, kdor ima zmerom odprta ušesa.

Tedenska mezda je dobra, plačilo od kosa je boljše.

Na nekem področju moraš biti veččen učenec: v mentalnosti svojih kupcev.

Katalog je za trgovca ljubavno pisemce — le z eno razliko: da te lahko živi.

Svojo tovarniško znamko prilepi le na dobro blago; drugače bodo ljudje tvoj zmazek spoznali na prvi pogled.

Energičnega trgovca spoznaš po tem, kako prenese izgubo.

Strokovno glasilo je nadaljevanje abecednika.

Glej v otrocih svojih kupcev kupce svojih otrok!

Nervoznost ne sodi v kupčijo nego v sanatorij.

Knjigovodstvo je kompas tvojeja podjetja.

Bilanca je tvoje spričevalo, njen saldo red tvoje marljivosti.

Smehlaj se, kada-koli te moreš. Če ti bo kdo hotel kaj slabega povedati, mu bo tvoj smehlaj omajal samozavest. Jusuf

Kolinska
CNIKOTVORINE
CIKORIJA

Naš pravi domači izdelek!

Anekdote

DRŽAVNIKOVO PREPRICANJE

Velikemu francoskemu državniku vojvodi Etienneu Françoisu de Choiseulu (1719—1789) so očitali, da nima lastnega prepričanja in da čisto spreminja svoje mnenje. Ko je bilo vojvodi teh očitkov le preveč, je ogorbeno vzkliknil:

»Sto hudičev! Če ne bi imel svojega lastnega prepričanja, ga tudi spreminjati ne bi mogel! In vendar nisem vse življenje drugega počel, kakor neprestano spreminjal svoje prepričanje!«

NEZVESTA MARKIZA

Markiza de Prie (1698—1727), žena uglednega francoskega dostojanstvenika, je bila izredno lepa. Imela je pa kaj čudne izjeme o ženski zvestobi. Svojemu možu se je izneverila pri slerni priložnosti. Nekoč jo je markiz zalotil in ji je očital nezvestobo. Toda ona ga je mirno zavrnila:

»Vidim, da me ne ljubite več, ljubim markiz! Ali bi drugače verjeli tistemu, kar vidite, in ne onemu, kar vam jaz povem?«

METTERNICH IN SLANIKI

Argentinski državnik Domingo Faustino Sarmiento in neki trgovec slanikov sta bila dobra prijatelja. Prodajalec ni imel o politiki niti pojma, pa se je vendarle rad mešal v politične razgovore v družbi Sarmientovih prijateljev.

Nekoč so se gostje pogovarjali o mednarodnem položaju. Ko je tudi trgovec hotel povedati svoje mnenje, mu Sarmiento ni dal do besede:

»Dragi prijatelj, če govorimo o slanikih, ste pravi Metternich — če beseda nanese na politiko, ste pa pravi slanik!«

BREZPLAČNA VSTOPNICA IN KLOBUK

Aleksander Dumas (1824—1895) je nekoč srečal na cesti svojega klobučarja. Mož se je slavnemu pisatelju globoko priklonil in dejal:

»Drevi bo v gledališču krstna predstava vaše drame, maestro! Bodite tako prijazni, pa mi dajte brezplačno vstopnico zanjo.«

Dumas je iskal po vseh žepih in nazadnje je res neke iztaknil vstopnico. Toda z njo ubogi klobučar ni prišel dalje kakor do drugega reda na galeriji — prostora, ki je bil navadno rezerviran za otroke. Klobučar, precejšen debeluh, se je na ozkem stolu počutil kakor v precepu.

Drugi dan je poslal Dumas svojega slugo h klobučarju s prošnjo, naj mu da zastoj kak klobuk, češ da je tudi on dal njemu brezplačno vstopnico. Trgovec je res ustregel Dumasovi želji. Poslal mu je — otroški klobuk. X

Egiptskega kralja Fuada poslednja poti pogreb v Kairu.

Španski ekstremisti se zmerom divjajo proti cerkvam in samostanom. Naša slika kaže autodafé, ki so ga komunisti priredili iz knjig in uciil nekega samostana na dvorišču samostanskega poslopja.

Za maj

Bata

12: 4542-03

49: 2491-14

39: 2962-63

29: 35644-31

79: 1195-52

99

1405-29

59:

2967-000

79:

2927-84

mladenič, ki si je bil malo prej naročil krožnik kislega zelja.

Deset minut kasneje je bila gostilna prazna; policija je z dvema »Zelenima Henrikoma« odpeljala vso pisano družbo na glavno stražnico. Resno je bil ranjen samo godec: njega so odpeljali v rešilnim avtomobilom v bolnišnico. Komisar, ki je popisal aretirance, se je na moč začudil, ko mu je zelenec pokazal svojo izkaznico.

»Gospodu snemite takoj okove!« je ukazal stražniku.

»In temu mlademu možu, prosim, tudi! Ta je moj!« je dejal mož z zelenim obrazom in pokazal na golobradca Pavla.

Potem ko so pozaprli vse aretirane goste, je vprašal mož z zelenim obrazom policijskega komisarja:

»Ali so to vsi?«

»Da, gospod nadzornik, vsi!«

»Hudiča! Torej se je mister Gurn izmazal! Hudiča vendar! — In ali veste kje je moj tovariš godec? Ta je namreč tudi kriminalni uradnik!«

»Žalibog — vem! Dobil je nož v pljuča...«

Ko sta zelenec in Pavel odšla s stražnice, se je hotel mladenič posloviti. Toda njegov spremljevalec se je uprl:

»Ne boste šli, prositi vas moram namreč, da ostanete še dalje v moji družbi. Saj dovolite, da se vam predstavim? Juve se pišeni, kriminalni nadzornik Juve sem... Upam, da mi ne odrecete prošnje, gospodična Jeanna, ali gospod Charles Rambert!«

XVI

Na policijskem ravnateljstvu

Taksi je privozil mimo — in Juve mu je pomignil, naj obstane.

»Kar vstopite, gospod Rambert!« je ukazal svojemu spremljevalcu.

Mladi mož je nerad ubogal, vendar se ni upal ugovarjati. Juve je povedal soferju neki naslov, poljeje je pa sedel svojemu rešitelju nasproti, mel si je roke, kakor da bi bil na moč zadovoljen z nočnejšo nočjo, potem je pa nepričakovano vprašal:

»Upam, da boste brez ugovora priznali, da ste gospodična Jeanna iz hotela Royal Palacea ali pa Charles Rambert!«

»Niti malo ne razumem, kaj hočete s tem reči?«

»Bežite no! Ali mar mislite, mladi prijateljček, da se utegneta tako poceni izmazati? Mene pač ne boste preslepili!«

»Motite se, gospod nadzornik. Bodite prepričani, da ste v zmotil! Saj

menda veste, da je Charles Rambert že zdavnaj mrtev!«

»Lej ga, lej ga! Tak vi veste, o kom govorim? Rekel bi, da ste se hudo nerodno zaleteli, gospod Rambert. Nikar ne besedičite več in se ne izgovarjajte. Priznajte — in mir besedi!«

Mladenič je sprva zardel ko mak, potem je prebledel ko zid in prišel drhteti. Naposled je topo odgovoril:

»Da! Charles Rambert sem; in tudi gospodična Jeanna... Toda pet ran božjih — kdo vam je vse to povedal?... Zakaj ste prav za prav prišli k »Prasičku sv. Antona?« Ali mar zato, da biste mene aretirali?«

»Morda.«

»Kam se peljete zdaj, gospod Juve? V zapor? Na policijo?«

Juve je skomignil z rameni:

»Preveč radovedni ste. Sicer bi pa vendar morali sami toliko poznati Pariz, da bi vedeli kam gre najina pot!«

»Da, prav zato... zdaj sva na nabrežju...«

»In v neposredni bližini policijskega ravnateljstva... Preden pa prideva tja, bi vam rad še tole povedal: Popolnoma zaman bi bil sleherni odpor, poslabšali bi si samo svoj lastni položaj. Zdaj ste v rokah pravice, bolje, v mojih rokah — in v tem je še dokajšnja razlika. Bodite pametni in storite vse, kar vam bom ukazal. Moj nasvet je dober, za vas celó najboljši.«

Avtomobil je obstal pri stranskih vratih policijskega ravnateljstva. Juve je plačal voznika in krenil z obupanim Rambertom v mogočno poslopje. Korakala sta po širokih stopnicah v prvo nadstropje, zavila po dolgem temnem hodniku, od onod pa v drug hodnik. Na koncu hodnika je Juve odprl poslednja vrata.

»Prosim!« je kratko zapovedal. Charles je vstopil; zagledal se je na daktiloskopskem oddelku ravnateljstva.

»Hektor! Prosim!« je zaklical glasno nadzornik.

Prikazal se je uradnik:

»Dobro jutro, gospod nadzornik! Ze tako zgodnji?«

»Izmerite mi tega moža s prav posebno natančnostjo!«

Začuden zastran take zahteve ob tej zgodnji uri in čemerem, da je moral zaradi tega golobradca prekiniti svojo sladko dremavico, je mož Charlesa ne-ljubeznivo nadrl:

»No, ali bo kaj? Najprej bova izmerila višino!«

Charles je stal ko ukopan, ne vedoč, kaj naj stori.

»Ali bo kmalu? Nikar ne stoj, ko kakšen devičnik... Brž, brž, sezuj si čevlje!...«

Ko je uradnik izmeril in premeril Charlesa po dolgem in po širokem, je Juve vstal in stopil k njemu. Dobrodušno ga je potrepil po rami in rekel:

»Pojdite, še nekaj si bova ogledala!«

Ko sta stopala po temačnem hodniku, je Charles zdajci obstal.

»Gospod nadzornik, moral bi...«

»Nikar me ne izzivajte, gospod Rambert. Opozoril sem vas; vam v dobro! Charles je zardel do ušes.

»Ne zamerite, gospod Juve, toda daktiloskopska natezalnica... res si ne morem pomagati... moram namreč...«

»A tako!«

Ko se je vrnil Charles iz stranišča, sta odšla v klet, prehodila sta marsikateri dolg in pust hodnik, naposled je pa Juve potegnil ključ iz žepa in odklenil neka vrata.

»Kar vstopite, tu je namreč dinamometrični kabinet.«

Soba je bila videti kakor kaka mizararska delavnica. Po stojalih so bile urejene deske in bruna vsleh mogočih

oblik in debelin, tudi kovinaste plošče najrazličnejših oblik in premerov so bile razvrščene po policah.

»Gospod Juve, prosim povejte mi, kaj nameravate z menoj! Ta strašna negotovost!...!«

»Na to vprašanje, gospod Rambert, vam res ne morem kar tako odgovoriti. Kaj nameravam z vami?... Joj, to je odvisno še od marsikatero okoliščin!«

Kucija očesa,

trdo kožo in zarasle nohte
vam brez bolečin odstranimo
ter noge strokovnjaško
zmastramo v naši pedikuri.
Obiščite nas, prepričajte se!
Nega nog 10 Din!

Bata

Ljubljana, Selenburgova 7

Poravnajte naročnino!

Vsega v izobilju

za malo denarja v veliki
izbiri trenchcoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri
PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s
KURIVOM
pri trdki
RUDOLF VELEPIC
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus stalni odjem!

Prodaj

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezil. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela tako ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Gore na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.—, Din 95.— in Din 87.— Naročite po dopisnici s navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Še priporočam Zdravice Rant, urar, Jesenice-Pužina.

MALI OGLASI

Malo oglaševanje vsakdanje potrebe računamo po 25 par za besedo, trgovski in podobno pa po 50 par za besedo. Prekinitelj in trgovsko-uradni oglaševanje, ki vključuje prodajnega agenta, stane po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglaševalec je treba vsaj enkrat predati »svetlo« v vrednosti 1750 Din. Kdor želi predati »svetlo« v vrednosti 1750 Din, mora, če želi, da mu bodo poslali ali da mu bodo poslali kakršnokoli, po postopku polnopravni na kakršnikoli »Družinski« tednik uprave, Ljubljana 15.000, ali pa v znak obnove z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODIČNA MARTA! Ne vem, če ste dobili moje pismo? Dolgo čaka pod znano šifro v upravi.

DVIGNITE PISMA: »Lepši dnevi«, »Ljubezen in prijateljstvo«, »Svobodna profesija«, »Telesna delavka«.

KROJAŠKI POMOČNIK želi znanja z boljšim dekletom z dežele. Slika zaželjena. Ponudbe na upravo pod »Notranjec«.

GOSPODIČNA, mlada, simpatična, čiste preteklosti, trgovsko usposobljena, s primerno doto želi resnega znanja z inteligentnim in spodobno dobrega srca, radi pomanjkanja znanja, slika zaželjena. Prednost državnemu namenski. Ponudbe pod »Srečen zakon«.

FANT S PREMOZENJEM išče znanja z dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

IŠČEM SODELAVCA(KO) pri brezkonkurenčnem podjetju s ca. Din 15.000. Čudj. ponudbe na upravo lista pod šifro »Zaščitenec«.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko prečudne Marije z Brezil. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi že zato ne smela tako ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izza Gore na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.—, Din 95.— in Din 87.— Naročite po dopisnici s navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Še priporočam Zdravice Rant, urar, Jesenice-Pužina.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IŠČEM KOMPANJONA za manjše, a dobro in sigurno podjetje. Sam imam 10.000 Din. Sporočite naslov in idejo na upravo pod »Sigurnos«.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

STANOVANJE 2 malih sob in pritlični iščem za 1. junij. Ponudbe pod »60 Din« na upravo »Družinskega tednika«.

LEPO DVOSOBNO STANOVANJE s pritličnim isčem. Ponudbe z oznabo lege in najemnine poslati na upravo lista pod »Mirna, točna stranka«.

DVOSOBNO IN TRISOBNO STANOVANJE išče za takoj ali pozneje. Ponudbe na oglaševalni oddelki »Družinskega tednika« pod »Zračnos«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo, za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalno neko popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate, i steklenica z navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopri. Lase postanejo spet bujni, vrste se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate, i steklenica z navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljši in najzdravljivejši sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zamerni lasje dobe v najkrajšem času mladostno blajnost in lesk. Steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahores«. i steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 34.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SPORTNO KOLO, dobro ohranjeno želim kupiti. Ponudbe prosim na upravo »Družinskega tednika« z oznabo cene in detailnega popisa pod »Takoj plačam«.